

**Regla número 1 per seguir amb vida:
passi el que passi, no diguis res.**

La inquilina silenciosa

CLÉMENCE MICHALLON

Columna

CLÉMENCE MICHALLON
LA INQUILINA
SILENCIOSA

Traducció d'Esther Roig

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *THE QUIET TENANT*

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2024

© CLÉMENCE MICHALLON, 2023

© DE LA TRADUCCIÓ: ESTHER ROIG, 2024

© EDITORIAL PLANETA, S. A.

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3172-9

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.491-2024

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL DEPARTAMENT DE CULTURA
I DE LA INSTITUCIÓ DE LES LLETRES CATALANES

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

L Institutió
de les Lletres
Catalanes

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïm a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

CAPÍTOL I

La dona del cobert

Vols pensar que totes les dones en tenen un, i ell resulta que és el teu.

És més fàcil així. Si ningú no és lliure. No hi ha espai al teu món per als que encara són fora. No hi ha amor per al vent als seus cabells, ni paciència per al sol a la seva pell.

Ve a la nit. Obre la porta. Arrossega les botes per un rastre de fulles mortes. Un cop a dins tanca la porta, passa la balda.

Aquest home: jove, fort, polít. Et remuntes al dia que el vas conèixer, a aquell moment breu abans que es revelés el seu autèntic caràcter, i això és el que veus. Un home que coneix els seus veïns. Que sempre treu a temps el reciclatge. Que va estar present a la sala de parts quan va néixer la seva filla, una presència sòlida contra els mals del món. Les mares el veuen a la cua de la botiga de queviures i li deixen els seus nadons: «Me'l pot aguantar un moment?, m'he deixat la llet en pols, torno de seguida».

I ara és aquí. Ara és teu.

Hi ha un ordre en el que feu.

Et mira, una mirada que serveix d'inventari. Ets aquí. Tota tu, amb dos braços, dues cames, un tors i un cap.

Aleshores ve el sospir. Un relaxament dels músculs de l'esquena que marca l'inici del vostre moment compartit. S'inclina per ajustar l'estufa elèctrica o el ventilador, depenent de l'estació.

Pares la mà i reps una carmanyola Tupperware. El vapor puja de la lasanya, el pastís de carn, el guisat de tonyina, el que toqui. El menjar, molt calent, et deixa butllofes al paladar.

Et dona aigua. Mai en un got. Sempre en una cantimplora. Res que es pugui trencar i esmolar. El líquid fred et provoca descàrregues elèctriques a les dents. Però beus, perquè l'hora de beure és ara. Després et queda un gust metàl·lic a la boca.

Et dona una galleda i fas el que hagis de fer. Fa temps que vas deixar de sentir vergonya.

S'endú els teus excrements i et deixa sola un parell de minuts. El sents a fora, el trepig de les botes sobre el terra, el doll de la mànega. Quan torna, la galleda està neta, plena d'aigua amb sabó.

Mira com et rentes. En la jerarquia del teu cos, tu ets la llogatera i ell l'amo. Et passa els estris: una pastilla de sabó, una pinta de plàstic, un raspall de dents, un tubet de pasta de dents. Una vegada al mes, un xampú contra els polls. El teu cos: sempre generant problemes, i ell, mantenint-los a ratlla. Cada tres setmanes, es treu el tallaungles de la butxaca del darrere dels panta-

lons. S'espera mentre tu et talles les ungles pulcrament i el recupera. Sempre el recupera. Fa anys que ho feu.

Et tornes a vestir. No entens per què, tenint en compte el que ve a continuació, però això és el que ha decidit. No funciona, creus, si ho fas tu. Ha de ser ell el que abaixi les cremalleres, descordi els botons, aparti les capes.

La geografia de la seva carn: coses que no volies aprendre, però que has après igualment. Una piga a l'espatlla. El rastre de pèls fins a l'abdomen. Les seves mans: la presa dels seus dits. La pressió calenta del palmell al teu coll.

Mentre ho fa, no et mira mai. No es tracta de tu. Es tracta de totes les dones i totes les noies. Es tracta d'ell i de totes les coses que li bullen al cap.

Quan acaba, no es queda mai. És un home de món, amb responsabilitats que el reclamen. Una família, una llar. Deures per supervisar. Pel·lícules per veure. Una dona a qui fer feliç i una filla a qui bressolar. Té altres punts a la llista de pendents a més de tu i la teva petita existència, tots esperant ser ratllats.

Excepte aquesta nit.

Aquesta nit canvia tot.

Aquesta nit és la nit que veus com aquest home —aquest home tan cautelós, que se sap que només fa passos calculats— vulnera les seves pròpies normes.

S'aixeca, amb els palmells de les mans repenjats a terra. Els dits estan miraculosament lliures d'estelles. Es corda la sivella del cinturó sota el melic, empeny el metall contra la pell tibant de la panxa.

—Escolta —diu.

Alguna cosa s'enfoca, la part més essencial de tu es posa en alerta.

—Ja hi has estat prou temps, aquí.

Li escrutes la cara. Res. És home de poques paraules, d'expressions facials reprimides.

—Què vols dir? —preguntes.

Es torna a posar el folre polar, se'l corda fins a la barbeta.

—He de marxar —diu.

Novament has de preguntar:

—Què?

Li palpita una vena a la part baixa del front. L'has fet empipar.

—A una casa nova.

—Per què?

Arrufa les celles. Obre la boca com si anés a dir alguna cosa, però s'hi repensa.

Aquesta nit no.

Procura que la teva mirada s'encreui amb la seva abans que surti. Vols que s'amari de la teva confusió, de totes les preguntes que no has fet. Vols que senti la satisfacció de deixar-te a mitges.

Norma número u per continuar amb vida al cobert: ell sempre guanya. Fa cinc anys que te n'assegures.

CAPÍTOL 2

Emily

No sé si l'Aidan Thomas sap com em dic. No li retrauria que no ho sabés. Té coses més importants per recordar que el nom de la noia que li serveix la Coca-Cola de cirera dues vegades a la setmana.

L'Aidan Thomas no beu. No beu alcohol. Un home guapo que no beu podria ser un problema per a una cambrera, però el meu llenguatge de l'amor no és l'alcohol; són les persones que seuen al meu bar i es deixen cuidar per mi durant un parell d'hores.

No és un llenguatge que l'Aidan parli amb fluïdesa. És un cérvol al voral de la carretera, immòbil fins que passes pel costat amb el cotxe, a punt per fugir si mostres massa interès. Per això deixo que vingui ell cap a mi. Dimarts i dijous. En un mar d'habituals, és l'únic que tinc ganes de veure.

Avui és dimarts.

A les set, començo a mirar la porta. Vigilo si entra amb un ull i amb l'altre estic per la cuina: la meva cam-

brera en cap, el meu sommelier, l'absolut carallot del meu xef. Les mans se'm mouen automàticament. Un sidecar, un Sprite, un Jack Daniel's amb Coca-Cola. S'obre la porta. No és ell. És la dona de la taula de quatre al costat de la porta que ha hagut d'anar a canviar de lloc el cotxe. Un biter amb sífó. Una altra palleta per al nano del fons. Una informació de la cambrera en cap: als de la taula de quatre no els ha agradat la pasta. Estava freda o no estava prou especiada. La queixa no és clara, però hi és, i la Cora no vol perdre les propines perquè a la cuina no sàpiguen com funciona un escal-faplats. Calmar la Cora. Dir-li que digui als cuiners que facin la pasta de nou, amb un acompanyament de franc a tall de disculpa. O que la Sophie, la pastissera, els porti unes postres si els de la taula de quatre semblen llaminers. El que calgui perquè callin.

El restaurant és un forat negre de necessitats, un monstre que no queda mai sadollat. El meu pare no m'ho va preguntar mai; va donar per fet que me n'ocuparia. I llavors es va morir, perquè és el que fan els xefs: existeixen en una boira de calor i caos i et deixen a tu perquè cullis els bocins.

Em pessigo les temples amb dos dits, intento mantenir a ratlla la por. Potser és el temps; és la primera setmana d'octubre, tot just comença la tardor, però els dies s'escurcen, l'aire és més fred. Potser és alguna cosa més. Però aquest vespre tots els errors semblen especialment meus.

S'obre la porta.

És ell.

Alguna cosa s'il·lumina dintre meu. Una alegria que

bombolleja, de la mena que em fa sentir petita i una mica bruta i possiblement ximpleta, però és la sensació més agradable que pot oferir el restaurant, i l'assaboreixo. Dues vegades a la setmana, l'assaboreixo.

L'Aidan Thomas seu a la meva barra en silenci. Ell i jo no parlem més enllà de les banalitats habituals. És una dansa, i ens sabem els passos de memòria. Vas, glaçons, dispensador de refresc, sotagot. *Amandine* escrit en cursiva antiga al cartró. Una Coca-Cola de cirera. Un home satisfet.

—Gràcies.

Li dedico un somriure ràpid i continuo fent feina. Entre una cosa i una altra —esbandir una coctelera, organitzar els pots de les olives i els talls de llimona— el miro de cua d'ull. Com un poema que em sabés de memòria, però no me'n cansés mai: ulls blaus, cabells ros fosc, barba ben retallada. Arrugues sota els ulls, perquè ha viscut. Perquè ha estimat i ha perdut. I, llavors, les mans: l'una sobre el taulell, l'altra agafant el got. Fermes. Fortes. Mans que expliquen una història.

—Emily.

La Cora està repenjada a la barra.

—Ara què passa?

—En Nick diu que hem de llençar el rellom.

Reprimeixo un sospir. Les enrabiades d'en Nick no són culpa de la Cora.

—I per què ho hem de fer?

—Diu que el tall no està bé i que no pot controlar el temps de cocció.

Aparto els ulls de l'Aidan per mirar la Cora.

—No dic que tingui raó —diu ella—. Només... m'ha demanat que t'ho digui.

En qualsevol altre moment, hauria sortit de darrere la barra i hauria anat a parlar personalment amb en Nick. Però no em prendrà aquest moment.

—Digue-li que missatge rebut.

La Cora espera que continui. Sap tan bé com jo que «missatge rebut» no servirà per fer callar en Nick.

—Digue-li que si tenim cap queixa del rellom, me n'encarregaré personalment. Ho prometo. Em carregaré tota la culpa. El «rellomgate» serà el meu llegat. Digue-li que aquest vespre ja hi ha hagut queixes pel menjar. I digue-li que no hauria de patir tant pel rellom i més per com surten els plats, si els seus treballadors estan traient el menjar fred.

La Cora aixeca les mans com dient «entesos, entesos». Torna cap a la cuina.

Aquesta vegada, em permeto deixar anar un sospir. Estic a punt de centrar-me en dues copes de Martini que necessiten una repassada quan sento una mirada a sobre.

L'Aidan.

Ha aixecat la mirada de la barra i em fa un mig somriure.

—El «rellomgate», eh?

Merda. M'ha sentit.

Faig una rialleta forçada.

—Em sap greu.

Branda el cap, fa un glop de la Coca-Cola de cirera.

—No cal que et disculpis —diu.

Somric i em concentro en les copes de Martini,

aquesta vegada de debò. De cua d'ull, veig que l'Aidan s'acaba la Coca-Cola. Reprenem la nostra coreografia. Un cop de cap per demanar el compte. Una mà que s'aixeca fugaçment a tall de comiat.

I així de de pressa, la millor part del meu dia s'ha acabat.

Agafó el tiquet de l'Aidan —dos dòlars de propina, com sempre— i el seu vas buit. Fins que no em poso a fregar la barra no me n'adono: una raresa, un canvi en el nostre *pas de deux* ben assajat.

El sotagot. El de paper que li havia posat sota la beguda. Ara tocaria que el llencés al contenidor de reciclatge, però no el trobo.

Potser ha caigut? Vaig a l'altre costat de la barra, miro el terra al voltant del tamboret on fa uns minuts estava assegut ell. Res.

És una cosa ben estranya, però no es pot negar. El sotagot no hi és.